

A Study on Gross Motor Ability of Down Syndrome Children by Using Role Playing Activities

Kamonwan Phongniran

Students at the Master of Education Program, Ramkhamhaeng University

Sukarnpicha Piyathamvarakul

Teachers at the Master of Education Program, Ramkhamhaeng University

Corresponding Author: suwapitcha@ru.ac.th

Received: January 4, 2020 Revised: February 19, 2020 Accepted: March 3, 2020

Abstract

The purpose of this study were to investigate gross motor ability of down syndrome children by using role playing activities and to compare gross motor ability of down syndrome children before and after using role playing activities. The subjects of this experimental research were 3 children with mental retardation in down syndrome group, aged 5-10 years, who had no other handicapping conditions. These students, enrolled in the preparatory level of Chanthaburi Special Education Center, were selected using purposive sampling. The experiment periods were 4 weeks, 5 sessions a week, 30 minutes per session, at 3p.m-3.30p.m., with a total of 20 sessions. The instruments used in the study were the role playing lesson plans including the posture of rabbit, horse, lizard, grasshopper, bear, and spider and the gross motor ability evaluation form. The statistics used for analyzing the data were mean, standard deviation and Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test.

The results showed that 1) the gross motor ability of children with mental retardation in down syndrome group were good level after using role playing activities 2) the gross motor ability of children with mental retardation in down syndrome group after using role playing activities are significantly higher than before at .05 level.

Keywords: Ability, Gross motor, Syndrome, Role playing activities

การศึกษาความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวนซินโดรมโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

กมลวรรณ พงษ์นิรันดร์

นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สุภารัตน์ พิชัยธรรมวรกุล

อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Corresponding Author: suwapitcha@ru.ac.th

ได้รับบทความ: 4 มกราคม 2563 ปรับปรุงแก้ไข: 19 กุมภาพันธ์ 2563 ตอรับตีพิมพ์: 3 มีนาคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวนซินโดรม โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวนซินโดรมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวนซินโดรมระดับฝึกได้ อายุระหว่าง 5-10 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ระดับเตรียมความพร้อม ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดจันทบุรี จำนวน 3 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ในช่วงเวลา 15.00 - 15.30 น. ของทุกวัน รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมบทบาทสมมติ ประกอบด้วย ท่ากระต่าย ท่าม้า ท่าจิ้งจก ท่าตึกเตตน ท่าหมี ท่าแมงมุม และแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้วิธีการทดสอบแบบ Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวนซินโดรมที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับดี 2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวนซินโดรมพบว่า หลังได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถ, กล้ามเนื้อมัดใหญ่, ดาวนซินโดรม, บทบาทสมมติ

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 10 วรรค 1 กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาว่า "การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย" โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญมากที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันแก้ปัญหาและเรียนรู้ประสบการณ์จริง เพื่อการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรีและมีความสุข ในส่วนของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดจันทบุรีได้ให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพและการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการและน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติคือ การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ปกครองหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าว มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง กำหนดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ หรือความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีที่กำหนดในกฎกระทรวง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542)

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมนั้น จะมีพัฒนาการด้านต่างๆ ล่าช้ากว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน มีความสามารถที่จะผ่านแต่ละขั้นตอนไปได้ช้าและมีข้อจำกัดอยู่ในระดับหนึ่งตามศักยภาพของตน (Neisworth, 1982) 2) จึงทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่และกล้ามเนื้อมัดเล็กช้ากว่าปกติ ความสามารถในการรับรู้และการเรียนรู้ไม่เหมาะสมกับอายุจริง มีความสามารถจำกัดในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น รวมถึงการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมทำให้มีความยากลำบากในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535, หน้า 2-6) ด้วยเหตุนี้เด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะด้านกล้ามเนื้อมากกว่าปกติ โดยเฉพาะการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ เป็นความสามารถในการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย เพราะกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมนั้น กล้ามเนื้อมัดใหญ่จะไม่แข็งแรง กล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม ข้อต่อต่างๆ ยึดได้มาก ทำให้มีปัญหาทั้งทางด้านพัฒนาการต่างๆ ด้านการเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย ทำให้การทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันเป็นไปด้วยความยากลำบาก ดังนั้น เพื่อให้มีการประสานงานของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ และการพัฒนาความสามารถในการทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจำเป็นอย่างยั้งต้องฝึกกล้ามเนื้อให้แข็งแรง จะทำกิจกรรมนั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (รัชวรณ ประพาน, 2541, หน้า 2) เพื่อให้เด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมมีสุขภาพแข็งแรง เด็กสามารถทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม จึงคิดรูปแบบการพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ โดยจัดกิจกรรมในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ คือ เลียนแบบท่าทางของสัตว์ต่างๆ เพราะกิจกรรม การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเล่นที่สนุกสนานเพลิดเพลินผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างบรรยากาศในการเรียนเพิ่มสมาธิในการทำกิจกรรมสมมติทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนและสิ่งต่างๆ ของร่างกายในการทำกิจกรรม คือ กล้ามเนื้อมัดใหญ่ กล้ามเนื้อมัดเล็ก การใช้ประสาทสัมผัส การมองเห็น การสังเกต การฟัง การคิด การปฏิบัติตามคำสั่งและการใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา ซึ่งนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้มีดังนี้ คือ

1.1 แผนการสอนกิจกรรมบทบาทสมมติ ประกอบด้วย ท่ากระต่าย ท่าม้า ท่าจิ้งจก ท่าตุ๊กแต่น ท่าหมี ท่าแมงมุม

2.2 แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการสอนทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

2.1.1 ศึกษาทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแผนการสอนทักษะกล้ามเนื้อ มัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

2.1.2 การคัดเลือกกิจกรรมที่เหมาะสม ซึ่งประกอบด้วย การแสดงบทบาทสมมติทั้งหมด 6 ท่า ดังนี้ ท่ากระต่าย ท่าม้า ท่าจิ้งจก ท่าตุ๊กแต่น ท่าหมี ท่าแมงมุม

2.1.3 นำแผนการสอนทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.1.4 ทำการแก้ไขปรับปรุงแผนการสอน

2.1.5 นำแผนการสอนไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

3. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพแบบประเมิน ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ ดังนี้

3.1 ศึกษาแบบประเมินด้านการเคลื่อนไหวจากแบบประเมินทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ต่างๆ จากคู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็ก

3.2 การจัดทำแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่จากคู่มือส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ด้านการเคลื่อนไหวสถาบันราชานุกูล จำนวน 20 ข้อ เพื่อเป็นแบบประเมินความสามารถด้านการเคลื่อนไหวของเด็ก โดยแบ่งเป็น 5 ทักษะ ดังนี้

3.2.1 ทักษะการนั่ง ยืน เดิน	จำนวน 4 ข้อ
3.2.2 ทักษะการทรงตัว	จำนวน 4 ข้อ
3.2.3 ทักษะการกระโดด	จำนวน 4 ข้อ
3.2.4 ทักษะการวิ่ง	จำนวน 4 ข้อ
3.2.5 ทักษะการเล่นลูกบอล	จำนวน 4 ข้อ

รวม 20 ข้อ

3.3 เกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ ประกอบด้วย ท่ากระต่าย ท่าม้า ท่าจิ้งจก ท่าตั๊กแตน ท่าหมี ท่าแมงมุมที่ผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน

1 คะแนน คือ เด็กสามารถปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง

0 คะแนน คือ เด็กไม่สามารถปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนโดยผู้วิจัยเทียบคะแนน ดังนี้

15.1 - 20	หมายถึง	ดีมาก
10.1 - 15	หมายถึง	ดี
5.1 - 10	หมายถึง	พอใช้
0 - 5	หมายถึง	ปรับปรุง

ผลการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับดี

2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม พบว่า หลังได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยและจากการสังเกตขณะทำการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม ระดับฝึกได้ ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่สูงขึ้น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม มีระดับความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ไม่เท่ากันในแต่ละคน แต่ทุกคนมีระดับคะแนนสูงขึ้น คือ

คนที่ 1 มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ก่อนการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ อยู่ที่ 7 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ แต่หลังการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ที่ 13 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับดี แสดงว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ในระดับสูงขึ้น จากการสังเกตเด็กสามารถปฏิบัติกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติได้ทุกท่า ยกเว้นท่าแมงมุมที่ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร

คนที่ 2 มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ก่อนการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ อยู่ที่ 8 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ แต่หลังการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ที่ 12 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับดี แสดงว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ในระดับสูงขึ้น จากการสังเกตเด็กสามารถปฏิบัติกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติได้ทุกท่า ยกเว้นท่าหมีที่ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร

คนที่ 3 มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ก่อนการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ อยู่ที่ 10 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ แต่หลังการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ที่ 14 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับดี แสดงว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ในระดับสูงขึ้น จากการสังเกตเด็กสามารถปฏิบัติกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติได้ทุกท่า ยกเว้นท่าแมงมุมที่ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร

ผลการวิจัยพบว่า การสอนซ้ำๆ ทบทวนบ่อยๆ และการสอนจากง่ายไปยาก โดยการสอนจะต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมของทั้งผู้เรียน และผู้สอนมีแรงจูงใจเพียงพอที่จะดึงดูดผู้เรียนการนำไปใช้จะต้องมีการฝึกอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรมพร ดอนไพธรรม (2550) ที่ได้ทำการศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยใช้กิจกรรมโยคะ ซึ่งได้ค้นพบว่า การเลือกท่ามาสอนต้องให้เหมาะสมและตรงกับระดับความสามารถของการพัฒนาด้านกล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมไม่ควรใช้ท่ายากเกินไป ท่าที่เลือกมาสอนต้องเป็นท่าที่ง่าย เราความสนใจ ไม่มีขั้นตอนมากเกินไป เด็กกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมเข้าใจได้ง่าย เพื่อให้เด็กสามารถปฏิบัติตามได้ เกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรมและการเรียนรู้ต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอ ทำให้เกิดผลและมีความพอใจเมื่อได้รับความพอใจจากผลการกระทำจะเกิดผลดีกับผู้เรียนทำให้อยากเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น

2. ผลจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า หลังจากฝึกกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม จำนวน 3 คน มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่สูงขึ้น โดยมีคะแนนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะกล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมได้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมระดับฝึกได้ที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมาคมสร้างสรรค์ไทย (2548) แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมได้ เนื่องจากการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ให้เด็กได้ใช้อวัยวะทุกส่วน โดยการเคลื่อนไหวร่างกายในทักษะการนั่ง ยืน เดิน ทักษะการทรงตัว ทักษะการกระโดด ทักษะการวิ่ง และทักษะการเล่นลูกบอล

ข้อควรระวังในการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ คือ การเลือกใช้กิจกรรมจะต้องมีความพึงพอใจของผู้เรียนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน โดยการเลือกทำของกิจกรรมมาสอนให้เหมาะสมและตรงกับระดับความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม ไม่ควรใช้ทำยากเกินไปหรือทำที่สามารถเกิดอันตรายกับเด็กได้ โดยง่าย ควรใช้ทำที่ไม่มีขั้นตอนมากเกินไป เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจง่าย สามารถปฏิบัติตามได้ และเกิดความสนุกสนานกับการทำกิจกรรม

แสดงว่าการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีความเหมาะสมกับการนำไปฝึกความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมระดับฝึกได้ อายุระหว่าง 5-10 ปี เพราะเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมมีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่อยู่ในระดับที่สูงขึ้นพร้อมทั้งช่วยให้เด็กมีการเคลื่อนไหวร่างกายในทักษะการนั่ง ยืน เดิน ทักษะการทรงตัว ทักษะการกระโดด ทักษะการวิ่ง และทักษะการเล่นลูกบอลมีความคล่องตัวมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

1. จากการวิจัยครั้งนี้แสดงว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมระดับฝึกได้ อายุระหว่าง 5-10 ปี นอกจากจะมีกล้ามเนื้อใหญ่ที่แข็งแรงและการทรงตัวไม่ดีขึ้นแล้วยังมีความจำกัดทางด้านภาษา ความเข้าใจในการรับรู้ การฟังคำสั่งและปฏิบัติตามในการทดลอง จึงต้องมีการสาธิตและการกระตุ้นเป็นส่วนใหญ่ จึงควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่ซับซ้อนเข้าใจยาก ภาษาที่ใช้จะต้องสั้น กระชับ ไม่ซับซ้อน และได้ใจความ

2. ในการฝึกกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านกายภาพบำบัด เช่น นักกายภาพบำบัดร่วมให้คำปรึกษาและแนะนำท่าทางต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงท่าที่เป็นอันตรายต่อเด็กเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมได้

3. การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม ควรมีการให้การเสริมแรงทางบวก เมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ เช่น คำชมเชย การปรบมือให้ รางวัล เพื่อเป็นแรงจูงใจให้เด็กอยากฝึกกิจกรรมมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรมในระดับอื่นๆ โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

2. ควรมีการศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มอาการดาวน์ซินโดรม โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำอื่นๆ ที่มีความหลากหลายเพิ่มมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการศึกษาวิจัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่โดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับเด็กพิเศษกลุ่มอื่นๆ ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น อาทิ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้และเด็กออทิสติก

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ปรมพร ดอนไพธรรม. (2550). การศึกษาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ของเด็กกลุ่มอาการดาวน์ โดยใช้กิจกรรมโยคะ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รัฐวรธรณ ประพาน. (2541). การศึกษาความสามารถใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการฝึกโดยกิจกรรมการเล่นพื้นบ้าน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมาคมสร้างสรรค์ไทย. (2548). การใช้บทบาทสมมติในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2535). แผนการจัดประสบการณ์ ชั้นอนุบาล ปีที่ 2 เล่ม 1. กรุงเทพฯ: กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- Neiswoth, John. (1982). *Assessment in Apecial Educial*. Rockville: Aspen Systems Corporation.

